

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.002/2021/7.

A Debreceni Ítéltábla a személyesen eljáró felperes neve (felperes címe) felperesnek – a Dr. Nagy József ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Dr. Nagy József Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 3.M.70.127/2020/14. számú ítélete ellen az alperes által 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 23 463 (huszonháromezer-négyszázhatvanhárom) forint általános forgalmi adót tartalmazó, 110 363 (egyszáztízezer-háromszázhatvanhárom) forintba felemeli, ezt meghaladóan azt helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2018. június 11. napjától 2020. március 29. napjáig munkaügyi specialista munkakörben állt alkalmazásban az alperesnél, havi bruttó 365 000 forint munkabér mellett.

[2] A felperes 2019. szeptember 2. napján a munkahelyén balesetet szenvedett: az alperes központi irodaépületében található ebédlőben elhelyezett hűtőből vette ki az ebédjét, amikor a gazdálkodó szervezet munkatársa, alkalmazott neve az ebédlőajtó nyitása közben az ajtó kilincsével a hátát megütötte. A felperesnek erős fájdalma keletkezett, 2020. március 18. napjáig táppénzes állományba került.

[3] Az alperes a biztosító-társaságnál csoportos baleset- és megbiztosítással rendelkezett. A biztosítási szerződésben a biztosító egyebek mellett kötelezettséget vállalt arra, hogy ha egy biztosított testi sérülés miatt olyan fokú keresőképtelenné válik a szolgáltatási időszak alatt, hogy a szerződő számára a munkáját nem tudja teljes körűen elvégezni, a biztosító a biztosítottnak megfizeti a szolgáltatási táblázatban megjelölt biztosítási összeget (ideiglenes teljes keresőképtelenség, baleset esetén napi térítés) minden olyan napra, amikor a biztosított igazoltan keresőképtelen, azonban legfeljebb a szolgáltatási táblázatban rögzített maximális napok után. A biztosítási szolgáltatás összege nem haladhatja meg a biztosított napi bérének 100%-át (11/A. pont).

[4] A felperes az alperesi jogtanácsossal, dr. H.R.-val történt egyeztetés után, 2020. januárjában lábadozási díj iránti igényt jelentett be a biztosítónak, amely a fenti csoportos baleset- és megbiztosítási szerződés alapján a felperesnek 2020. április 1-jén 84 000 forintot, majd 2020. április 6. napján 402 000 forintot fizetett meg.

[5] A felperes 2020. március 10. napján kelt levelében 281 816 forint kártérítés és 1 200 000 forint sérelemdíj megfizetését kérte az alperestől. A felek 2020. április 14. napján aláírt megállapodást kötöttek, amelyben a további jogviták elkerülése érdekében a felperest ért kár összegét 400 000 forintban határozták meg, annak megfizetésére az alperes 2020. április 17. napjáig vállalt kötelezettséget akként, hogy azt a felperes pénzügyi vezetője lakossági folyószámlájára utalja át. A megállapodásban rögzítették, hogy ezen összeg megfizetését meghaladóan egymással szemben további igényük nincs.

[6] A felperes keresetében előbb 1 481 816 forint kártérítés és sérelemdíj, majd módosítást követően 400 000 forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest a fent hivatkozott megállapodás alapján.

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozva, hogy a módosított kereseti kérelem vonatkozásában a megállapodás szerinti összeget teljesítette, mivel az általa megkötött biztosítás alapján a biztosító felperes részére 486 000 forintot átutalt.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest a felperes javára 400 000 forint kártérítés, a Magyar Állam javára 24 005 forint illeték megfizetésére és megállapította, hogy a fennmaradó 64 904 forint illeték az állam terhén marad. Kötelezte ugyanakkor a felperest, hogy az alperes javára 54 086 forint és 14 603 forint áfa összegű perköltséget fizessen meg.

[9] Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a felek 2020. április 14. napján megkötött, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. év I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 14. §-ának megfelelően létrejött megállapodásában az alperes kártérítésként 400 000 forintot megfizetését vállalta, a felperes azt a keletkezett kár és sérelemdíj megtérítése fejében elfogadta, mely megállapodást egyik fél sem támadott meg.

[10] Az alperes a megállapodás szerinti fizetési kötelezettségét nem teljesítette, nem bizonyította, hogy a felperes részére a biztosító által megfizetett 486 000 forint munkabaleseti eredetű, kártérítés célját szolgáló ellátás volt. Az alperes az általa megkötött csoportos baleset- és megbiztosítási szerződéssel a munkavállalói részére lényegében béren kívüli juttatást biztosított. A megkötött biztosítási szerződés a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:442. § szerinti csoportos biztosításra vonatkozik, az az alperes által egyoldalúan vállalt kötelezettség. A szerződés nem a Ptk. 6:470. § szerinti felelősségbiztosítási szerződés, hiszen a kifizetett juttatás a szerződés 11/A. pontjára figyelemmel a munkavállaló ténylegesen bekövetkezett kárától, a káresemény körülményeitől, az alperes felelősségétől független.

[11] Kiemelte továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a felperes éppen alperesi jogtanácsos tájékoztatását követően fordult a biztosítóhoz, az eljárás alperes előtt nyilvánvalóan ismert volt, amikor 2020. április 14-én aláírta a felek közötti megállapodást, mely megállapodás egyébként nem utal arra, hogy az alperes a vállalt kártérítés összegét a biztosítón keresztül kívánja megfizetni. Az érvényesen létrejött megállapodás alapján kötelezte az alperest 400 000 forint kártérítés megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a perben alperes 73%-ban pernyertesnek tekinthető és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján a pernyertességgel arányos perköltséget részére a felperes köteles megfizetni. Az alperest illető perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján csatolt megbízási szerződésre figyelemmel határozta meg, azonban azt a rendelet 2. § (2) bekezdése alapján 68 689 forintra mérsékelte az alperes részleges pernyertességére és a kifejtett ügyvédi tevékenységre tekintettel. Kiemelte, hogy az ügyvédi munkadíjnak a pertárgy értékén kívül a ténylegesen elvégzett munkához is igazodnia kell. Az ügyben a bíróság mindössze két perfelvételi és egy érdemi tárgyalást tartott, amely az alperesi jogi képviselő részéről összesen 5 óra jelenlétet igényelt, emellett az alperes jogi képviselője 4 beadványt szerkesztett

[12] A Pp. 101. § (1) bekezdése, 102. § (1) bekezdése, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest pervesztességével arányos kereseti illeték megtérítésére, megállapítva, hogy ezt meghaladóan a felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján a le nem rótt kereseti illeték az állam terhén marad.

[13] Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes kötelezését mindkétfokú eljárással felmerült költségének megfizetésére. A másodfokú bíróság által gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (1), valamint (3) bekezdés a), c) és d) pontjaiban határozta meg. Állította, hogy az alperes és a biztosító között létrejött biztosítási szerződés szerinti lábadozási díj-juttatás kizárólag a károsult munkavégzéssel összefüggő káreseményei tekintetében áll fenn, az nem tekinthető béren kívüli juttatásnak. A biztosítási jogviszony fennállását és tartalmát igazoló kötvénymegújítási záradék időbeli és területi hatálya megnevezésű rovatában a szolgáltatási időszakot OP3-munkahelyi és úti-fedezetként határozza meg, azaz a biztosítás kizárólag a munkaviszony során, illetve azzal közvetlen összefüggésben felmerülő károk térítésére terjed ki. A biztosító munkavállalója, K is akként nyilatkozott az elsőfokú eljárásban, hogy a biztosítási összeg csupán káresemény bekövetkezésekor, kártérítés jogcímén jár.

[14] Állította, hogy a megállapodás megkötésekor az alperes nem tudhatott arról, hogy a biztosító a felperes számára 486 000 forintot kifizetett kártérítésként, ezt a felperes eltitkolta, ezzel megszegte az Mt. 6.§ (2) bekezdésében és (4) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségét. Minden körülmény arra utalt, hogy a biztosító előtti kárrendezés még folyamatban van, a kárrendezési eljárásban az alperes nem vett részt.

[15] Sérelmezte a perköltség megállapítását, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogszabálysértően mérsékelte a felszámított perköltségét. A megbízási szerződés alapján

érvényesített 119 090 forint + áfa összegű perköltség ugyanis nem tekinthető eltúlzottnak, annak csökkentése az elvégzett ügyvédi tevékenységre tekintettel sem volt indokolt.

[16] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Hangsúlyozta, hogy a munkáltató által kötött csoportos betegség- és balesetbiztosítási szerződés alapján részére kifizetett lábadozási támogatás nem a munkáltató által okozott kár megtérítésére szolgált. Az alperes köthetett volna munkáltatói felelősségbiztosítási szerződést is, azonban az más szerződéses konstrukció. Hivatkozott arra, hogy a szóbeli megállapodáskor és a kártérítési igény benyújtásakor a biztosító a második összeget még nem fizette meg. Álláspontja szerint, ha az első kifizetésről értesült a biztosítótól a munkáltató, úgy erről a másodikról is kellett értesítést kapnia.

[17] Az ügyvédi munkadíjjal kapcsolatban kiemelte, annak ellenére elfogadja az elsőfokú bíróság döntését, hogy nem igazságos őt kötelezni az alperes részére ügyvédi munkadíj megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj csökkentése ugyanakkor indokolt, hiszen az alperes képviselője nem követte a bíróság utasításait, nem tett eleget az első tárgyaláson elhangzott felhívásnak és ez okozta, hogy további tárgyalást kellett tartani, illetőleg további előkészítő iratokat kellett szerkeszteni.

[18] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] A fellebbezés túlnyomó részben alaptalan.

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást a per eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, az ítéltábla eljárási szabálysértést, az anyagi pervezetés hibáját nem észlelte, a fellebbezést a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta el. Az ítéltábla a per fő tárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett jogi indokokkal maradéktalanul egyetért, azt szükségtelenül megismételni nem kívánja, csupán a fellebbezésre tekintettel rögzíti az alábbiakat.

[21] A polgári jog különbséget tesz a Ptk. 6:470. § (1) bekezdésében meghatározott felelősségbiztosítási szerződések és a Ptk. 6:485. § szerint meghatározott balesetbiztosítási szerződések között. Míg előbbi alapján a biztosított azt követelheti, hogy a biztosító a szerződésben megállapított módon és mértékben mentesítse őt olyan kár megtérítése, illetve sérelemdíj megfizetése alól, melyre jogszabály értelmében köteles, addig az utóbbi, tehát a balesetbiztosítás esetén a biztosító a biztosított baleset miatt bekövetkező halála, egészségkárosodása vagy rokkantsága esetére szerződésben meghatározott biztosítási összeg vagy járadék fizetésére, vagy szerződésben meghatározott egyéb szolgáltatásra vállal kötelezettséget. Az alperes által csatolt szerződés már annak megnevezése szerint is baleset- és betegbiztosítás, de annak minősül tartalma szerint is. A biztosító abban a szolgáltatási időszak alatt bekövetkezett baleset - olyan hirtelen és váratlan esemény, mely előre nem láthatólag, külső okból kifolyólag következik be – által okozott testi sérülés esetére vállalt teljesítést, a felhívott 11/A. pont szerint „lábadozási díj” fizetését arra az esetre, ha a biztosított emiatt a szolgáltatási időszak alatt olyan fokban vált keresőképtelenné, hogy a szerződő számára a munkáját nem tudta teljeskörűen elvégezni. A biztosítási szerződés alapján a testi sérülés bekövetkezte esetén a biztosítót attól függetlenül terhelte kifizetési

kötelezettség, hogy a baleset bekövetkezéséért a munkáltatót a munkajog szabályai szerint terheli-e kártérítési felelősség, vagy az alól valamely körülmény folytán mentesül. Az alperes által kötött csoportos baleset- és betegbiztosítás alapján történő kifizetés tehát független az alperes kártérítési felelősségétől, az annak alapján kifizetett összeg a Ptk. 6:485. §-ára tekintettel – függetlenül attól, hogy a biztosító jogban járatlan munkatársa azt miként minősítette a perben – nem kártérítés, hanem a szerződés alapján járó biztosítási összeg.

[22] Az alperes jogi álláspontjával szemben a per eldöntése szempontjából nem bírt jelentőséggel, hogy a kötvénymegújítási záradék szerint a biztosítás időbeli és területi hatálya úgynevezett OP3 munkahelyi és úti-fedezet. A szolgáltatási időszak az általános szerződési feltételekben adott fogalom meghatározások szerint az az időszak, amely alatt a szerződő, illetve a biztosított a jelen biztosítási alapján biztosítási fedezet alatt áll a biztosítási részletezőben, illetőleg a szerződési feltételekben foglaltak szerint. Az OP3 megjelölés csak annyit jelent, hogy a biztosító olyan testi sérülések után volt köteles biztosítási összeget fizetni, amelyek akkor következtek be, amikor a biztosított a szakmai feladatait végezte a szerződő számára, vagy a biztosított a szerződő helyiségében tartózkodott, vagy a biztosított a lakóhelye és munkahelye között utazott, illetve amikor a biztosított a szerződő költségén munkahelyek között utazott, függetlenül attól, hogy a szerződő munkáltató felelőssége fennáll-e. Ebből következően a biztosító által teljesített szolgáltatásra a munkavállaló a munkáltatói felelősség fennállására tekintet nélkül jogosult, önmagában a szerződéses rendelkezésekből nem vezethető le, hogy a biztosító kifizetését a munkáltatót kártérítési felelőssége alapján terhelő fizetési kötelezettség teljesítéseként lehetne értékelni.

[23] Az alperes szerződő félként a biztosítási szerződés fennállásával, annak tartalmával tisztában volt; arról is tudomással bírt, hogy a felperes eljár a biztosítási szerződés alapján az őt megillető úgynevezett „lábadozási díj” megfizetése érdekében. Amennyiben az alperes a felek megállapodása szerinti kártérítést részben vagy egészben a biztosító által megfizetendő összegből kívánta fedezni, úgy ezt a megállapodásban kellett volna rögzítenie. Figyelemmel arra, hogy mind a szerződésről, mind a biztosító előtti eljárás megindításáról az alperes is tudomással bírt, az Mt. 31. §-a alapján alkalmazandó Ptk. 6:8. §-a alapján a felek által aláírt megállapodás csak úgy értelmezhető, hogy az alperes ezen 400 000 forint összeg megfizetését a biztosító által esetlegesen kifizetett összegre tekintet nélkül vállalta. E körben veendő figyelembe az is, hogy a megállapodás szövegét az alperes szövegezte meg professzionális jogi képviselő igénybevételével.

[24] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott a fellebbezésében arra is, hogy a felperes az Mt. 6. § (2) és (4) bekezdésében foglalt együttműködési és tájékoztatási kötelezettség megsértésével eltitkolta előle a biztosító kifizetésének tényét. E körben kell figyelembe venni, hogy a megállapodás egy hosszabb folyamat eredményeként alakult ki, az első egyezségi ajánlatot az egyébként a biztosítási szerződés tartalmával tisztában lévő alperes tette 2020. március 31. napján kelt e-mailben, melynek csupán az összegét vitatta a felperes és 2020. április 2. napján - még mielőtt értesült volna arról, hogy a biztosító részére a baleset alapján további kifizetést fog teljesíteni – tett 400 000 forintos kártérítésre vonatkozó egyezségi ajánlatot. A biztosítóval szerződésben álló alperesnek magának is lehetősége lett volna arra, hogy az esetlegesen megfizetett biztosítási összegről a vele szerződésben álló biztosítótól tájékoztatást kérjen, mint ahogy később, 2020. április 15. napján ezt meg is tette. Az, hogy az alperes ezen elvárható gondosság tanúsítása nélkül fogadta el a felperes egyezségi ajánlatát, a felperesnek nem felróható. Amennyiben a biztosítási összeg kifizetésének ismeretében az alperes más tartalmú megállapodást kötött

volna, illetőleg nem kötött volna megállapodást, a biztosító tájékoztatását követően tévedés jogcímén megtámadhatta volna a megállapodást.

[25] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes a részére biztosító által megfizetett összegben felül alappal tartott igényt a megállapodásban foglalt 400 000 forint megfizetésére, a per főtárgya tekintetében ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[26] Egyetértett ugyanakkor az ítéltábla az alperes fellebbezésével abban, hogy elsőfokú bíróság indokolatlanul mérsékelte az alperes által felszámított perköltség összegét.

[27] A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése értelmében a bíróság a megbízási szerződésben kikötött megbízási díj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgyértékkel vagy a tényleges elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Amennyiben tehát a fél szerződésben kikötött megbízási díjat kíván a perben perköltségként érvényesíteni, a bíróságnak a költség meghatározása során elsősorban ezen megbízási szerződésben szereplő összegből kell kiindulnia, emellett kell értékelnie a per tárgyának értékét, az elvégzett ügyvédi tevékenységet, továbbá az ésszerűség határain belül figyelembe kell vennie a felek szerződéses szabadságát is. Az ítéltábla az elsőfokú bíróságtól eltérően akként ítélte meg, hogy a csatolt megbízási szerződésben kikötött munkadíj az elvégzett tevékenységgel arányos, nem minősül eltúlzottnak. Az alperesi jogi képviselő 3 tárgyaláson vett részt, melyek közül az első perfelvételi tárgyalás mintegy három órán keresztül zajlott. Emellett részletes (9 oldalas) ellenkérelmet szerkesztett, melyet mellékletekkel is ellátott és amelyhez a felperes keresetén túl az ahhoz csatolt 42 oldalnyi mellékletet is tanulmányoznia kellett. Az elsőfokú bíróság felhívására egy további 2 oldalas, mellékletekkel felszerelt és egy 3 oldalas szintén részletes mellékletekkel ellátott előkészítő iratot is csatolt, emellett tanulmányoznia kellett a felperes által a tárgyaláson becsatolt, jelentős számú mellékletet is.

[28] A felperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal ellentétben az alperes a Pp. 86. § (2) bekezdése szerinti felesleges perköltséget nem okozott. A második tárgyaláson a bíróság a Pp. 237. § (4) bekezdése szerint anyagi pervezetést követően a perfelvételt lezárta, a Pp. 196. § alapján lehetősége volt új hatánapot kitűzésére az érdemi tárgyalás megtartására, e körülmény alapján az alperes által felszámított perköltség mérséklése nem volt indokolt.

[29] A felperes keresetében annak ellenére kérte kötelezni az alperest 1 481 816 forint összegű kártérítés és sérelemdíj megfizetésére, hogy ezt megelőzően megkötött megállapodással a felek annak összegét 400 000 forintban állapították meg, ezért a Pp. 83. § (3) bekezdés alkalmazásának sem volt helye, a felperes a Pp. 83. § (1) és (4) bekezdése alapján köteles megfizetni a követelés leszállításának összegével arányos alperesi perköltséget.

[30] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a felszámított, összesen 119 090 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat nem tekintette eltúlzottnak, annak mérséklését mellőzte. Ahogyan az elsőfokú bíróság is rögzítette ugyanakkor, az alperes 73%-ban lett pernyertes a Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel, ekként csak a felszámított ügyvédi munkadíj 73%-ának megtérítésére tarthatott alappal igényt.

[31] Az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét e részben megváltoztatva a felperes által fizetendő ügyvédi munkadíj összegét ezen összegre felemelte, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[32] Az alperes fellebbezése túlnyomó részben sikertelen volt, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles saját másodfokú eljárással felmerült, a lerótt fellebbezési illetékből és ügyvédi munkadíjból álló költsége viselésére. A felperes a másodfokú eljárással kapcsolatban költséget nem számított fel, így arról a másodfokú bíróságnak döntenie nem kellett.

Debrecen, 2021. március 30.

Dr. Tass Edina s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Pribula László s.k. bíró